

Hahou, koně mí

Waldemar Matuška

Ve mdlém světle ranním
kdy už se nedá spát
dojdu s tebou k starým saním
co u vrat budou stát.

Bílou zimní plání
pár kopyt zazvoní
my vsednem do těch saní
a prásknem do koní.

K ránu sen si dávám zdát,
saně z dávných dob
v něm vídám stát.

Pár kopyt stříbrem
o led zazvoní,
a v tu chvíli
prásknem do koní.

Hahou (hahou), hahou, koně mý,
leťte dál, (leťte dál) jak vítr nad zemí.
Mám ráda hodinu ranní
a sníh, tak leťte, koně mý vraní.

Mám rád tu hodinu ranní
a sníh, tak leťte koně mý vraní.

Cestou někde v polích
kde sníh je do všech stran
možná z větví stromů holých
se zvedne hejno vran.

Lesklé koňské šíje
se vzepnou, samý sval
a já jen křiknu hijé
a pojedeme dál.

Sníh je bílý do všech stran
na něm v dálce hejno černých vran.
Tvý koně v páru se vzepnou samý sval
a už pádí bílou plání dál.

Hahou (hahou), hahou, koně mý,
leťte dál, (leťte dál) jak vítr nad zemí.

Mám ráda hodinu ranní
a sníh, tak leťte, koně mý vraní.

Mám rád tu hodinu ranní
a sníh, tak leťte koně mý vraní.